

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושיין

תוכן

- א. אין לזה וגואל וגואל להצאין ... אין נגאל לקרובים.....1
- ב. שדה אחוזה אינה נגאלת להצאין ונגאלת לקרובים ... רשות.....2
- ג. ועבד עברי הנמכר לישראל לא עבד עברי הנמכר לעובד כוכבים.....3
- ד. ההוא לקובעו חובה ... לקרוב קרוב קודם.....4
- ה. והגרצע ... וקונה את עצמו ביובל ובמיתת האדון דכתיב ועבדו ולא את הבן ולא את הבת לעולם לעולמו של יובל.....5
- ו. מה מרצע מיוחד של מתכת אף כל של מתכת ד"א המרצע להביא המרצע הגדול.5
- ז. אין עבד עברי כהן נרצע מפני שנעשה בעל מום ... ושב אל משפחתו למוחזק שבמשפחתו.....6
- ח. עבד עברי כהן מהו שימסור לו רבו שפחה כנענית ... מותר.....6
- ט. כהן מהו ביפת תואר ... בביאה שניה כ"ע לא פליגי דאסירא דהויא לה גיורת ... בביאה ראשונה ... מותר דהא לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע.....7
- י. וראית בשביה בשעת שביה אשת ואפילו אשת איש יפת תואר לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע.....7

דף כא.

א. אין לזה וגואל וגואל להצאין ... אין נגאל לקרובים

כבר התבאר לעיל דף כ: המוכר בית¹ בתוך עיר המוקפת חומה ה"ז גואלה כל י"ב חודש מיום שמכר בכל עת שירצה, ואפילו ביום שמכר, וכשרוצה לפדות נותן כל הדמים שלקח ואינו גורע ללוקח כלום².

¹ רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק יב הלכה א ב ד
² ולא כמו בשדה אחוזה שגורע.

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

ואין הקרובים פודין אותה אלא המוכר עצמו אם השיגה ידו, וי"א³ שנגאל בקרובים. ויש לו למכור מנכסיו ולפדותו⁴, וי"א שאינו יכול. אבל לא ילוה ויגאל ולא יגאל להצאין⁵.

ב. שדה אחוזה אינה נגאלת להצאין ונגאלת לקרובים ... רשות

כבר התבאר לעיל דף כ: שהמוכר את שדה אחוזתו⁶ שהתחלקה לו בחלוקת השבטים⁷. בכל עת שירצה לפדות מחשב עם הלוקח על השנים שאכל, וגורע מדמי המוכר ומחזיר לו השאר. כיצד הרי הנשאר ליובל י' שנים, ומכר לו שדה במאה דינר, אכלה הלוקח ג' שנים ורצה המוכר לגאול נותן לו ע' דינר ומחזיר שדהו. אפי' בעל כרחו של לוקח.

מצא מעט כסף כדי לגאול, ורצה לגאול חצי השדה שמכר, או אם אין רוצה ליתן כל הדמים ביחד, רק בתשלומים כל שנה⁸, אין שומעין לו⁹ שנאמר (ויקרא שם פסוק כו) פְּדִי נַאֲלָתוֹ, או גואל את כולה או אינו גואל.

ואם נתן לו חצי המעות, הרי זה פקדון אצלו עד שיביא שאר המעות, ואז יגאלנו ויאכל הפירות, וי"א¹⁰ שימתין עד שיהיו המעות כדי השנים שישארו, ואז יחול הפדיון. ומ"מ יכול לחזור בו עד אז וליטול המעות בחזרה.

³ חינוך מצוה שמ"א וכ"פ רבנו הלל בתו"כ בהר ספ"ד ומוכר ברא"מ שם ועי' מש"כ עליו ועי' לח"מ פ"ב מעבדים ה"ז

⁴ תוס' הרא"ש ותוס' רבנו שמואל ותוס' טוך בקדושין כאן
⁵ בדעת חכמים כאן.

⁶ רמב"ם שם פרק יא הלכה ד ה יח

⁷ לא ימכור אדם ביתו או שדה אחוזתו אף ע"פ שהם חוזרין אחר זמן אלא אם כן העני שנאמר וכי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו, אבל למכור ולהניח הדמים בכיסו או לעשות בהן סחורה או ליקח בהן כלים או עבדים ובהמה אינו רשאי אלא למונות בלבד, ואם עבר ומכר מ"מ הרי אלו מכורין. שם הלכה ג

⁸ רגמ"ה ערכין ל' א'

⁹ שיאכל פירות חצי שדה אלא כל הפירות ללוקח.

¹⁰ מאירי להלן כא

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

ואם רצו קרוביו¹¹ מהאב שראוים ליורשו לגאול, גואלים אפילו בעל כרחו של לוקח, שנאמר (שם פסוק כה) וּבָא גֹאֲלוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו, אבל אין חייבין אלא הרשות בידם לפדותו¹². אולם גם הם¹³ אינם גואלים להצאין.

וכשהקרוב גואל, חוזרת מיד לבעלים¹⁴. וי"א¹⁵ שנשאת ביד הקרוב עד היובל.

והקרוב הראוי ליורשו הוא קודם לכל שאר הקרובים, ואם אין רוצה לגאול אין הקרוב הבא אחריו יכול לגאול¹⁶, אבל אם אין הקרוב יכול לגאול, שאין לו מעות הגאולה הולכת לקרוב של אחריו, ואם אין מעות גם לו הולכת לאחריו עד סוף העולם, וי"א¹⁷ שאפי' אם אין לקרוב הראשון מעות אין הגאולה חוזרת לזה שאחריו.

הקרובים מהאם אין להם דין גאולת קרובים.

כתב הרמב"ן¹⁸ שהי' מנהג בישראל, כשצריך אדם למכור שדהו שיבא הקודם בירושתו ויקנה אותה, והיו דנין בו דין קדימה כמו שמצינו בבוועז ובחנמאל, ואין זה מדין גאולת קרובים, אלא הוא מנהג נכון, ונשאר ביד הקרוב עד היובל.

ג. ועבד עברי הנמכר לישראל לא עבד עברי הנמכר לעובד

נוכחים

כבר התבאר לעיל דף כ: שעבד עברי¹⁹ הנמכר לישראל אין הקרובים פודין אותו ואין לזה וגואל ואינו גואל להצאין, אלא כיצד דינו אם השיגה ידו ליתן כפי השנים הנותרות נותן ויוצא ואם לאו לא יצא. אבל הנמכר לעכו"ם י"א²⁰

¹¹ תו"כ בהר פ"ה גבי ע"ע וה"ה כאן והא דקתני שם שאחיו מאביו קודם לאחיו מאמו משמע שגם אחיו מאמו גואל היינו גבי עבד עברי דגם אחרים גואלים.

¹² דרך אמונה שם צא מהרש"ש

¹³ ראב"ד תו"כ בהר פ"ה וכ"ה בהדיא בברייתא בתו"כ שם ובמדרש הגדול ע"ש

¹⁴ חזו"א אה"ע בהערות לקדושין כאן וכ"מ בתו"ר רי"ד קדושין ט"ו ב' וכן מבואר ברבנו בחיי בפ' בהר וכן מוכח בירו' קדושין פ"א ה"ב כמש"כ בקנין פירות שם סי' ס"ז.

¹⁵ כן מבואר ברש"י בהר כ"ה י"ג וכ"ה בתו"כ בהר ספ"ג והר"ש משנן הביא שם ב' פירושים אי מיירי כמוכר או במקדיש.

¹⁶ חזו"א שם. וכן מוכח במאירי שם כמש"כ בס' קנין פירות סי' ס"ה

¹⁷ רשב"א ושיטה לא נודע למי בקדושין כאן.

¹⁸ ויקרא כ"ה ל"ג ועמש"כ בזה בק"פ שם סי' ס"ה ובתנחומא בהר סי' ג' משמע שהי' שם דין גאולה ממש ועי' בק"פ שם בזה.

¹⁹ רמב"ם פרק ב הלכה ז

²⁰ דעת הרמב"ם שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

שיש לו ללוות ולגאול את עצמו מן העכו"ם וגואל לחצאין²¹. וי"א²² שלמרות שהקרובים פודין אותו, דינו כנמכר לישראל, שאין לזה וגואל וגם אינו נגאל לחצאין.

דף כא:

ד. ההוא לקובעו חובה... לקרוב קרוב קודם

הנמכר לעכו"ם²³, אם לא השיגה ידו לגאול, קרוביו פודין אותו. וקרוב קרוב קודם²⁴, שנאמר (ויקרא כה פסוק מט) או דדו או בן דדו יגאלנו, וב"ד כופין

²¹ באבהא"ו הביא מדברי חתנו הגאון הגדול מו"ה אהרן קוטלר זצ"ל דישנם ג' אופני גאולה והשיגה ידו זו גאולת עצמו, דודו או בן דודו זה גאולת קרובים, ונגאל זה גאולת כל אדם, וברור דדין גאולת קרובים או כל אדם הם דיני גאולה מיוחדים ואינם נמשכים מכחו הוא לגאל א"ע דאין לו הכח להגאל רק כשהשיגה ידו אבל כשאין לו אף שיש לו בהלואה אין לו זכות הגאולה וצריך לחקור בגאולת קרובים אי מלבד הדין הגאולת עצמו יוכל לפדות עצמו מדין קרובים או כל אדם. ונראה ברור דלא שייך בעצמו דין גאולת קרובים, אבל דין גאולה דכל אדם שייך גם בעצמו והטעם דדין גאולת קרובים הוא דוקא בקרובים והוא עצמו לא יוכל לגאל מדין קרוב משא"כ בגאולת אחרים הנה אין שם אחר גורם דין גאולה, רק דנתרבה מונגאל כל גאולה האפשרית היינו דשייכא גאולה בו ובודאי גם הוא עצמו בכלל דזהו דין גאולה סתם. וממילא מש"כ הרמב"ם דלזה וגואל לחצאין היינו מדין גאולת כל אדם, והאי דינא דבעינן והשיגה ידו ואינו לזה וגואל לחצאין היינו מדין גאולת עצמו, אבל מדין גאולת כל אדם הרי הוא ככל אדם ויכול ללוות ולגאול עצמו לחצאין, ועיין באבן ישראל שכתב ודבריו צ"ע, דעיקר הדין הנזכר בגמרא דאינו לזה מדין גאולת עצמו לא הזכיר הרמב"ם, ולא כתב רק האי דינא שחידש מעצמו דאחר שחל כבר דינא דגאולת אחרים, גם הוא יכול לפדות עצמו מדין גאולת אחרים, ועוד צ"ע דהרי גאולת כל אדם הוא דוקא בלא השיגה ידו, ואיך נימא שבשעת חלות חיוב על כל אדם גם הוא יכול לפדות עצמו מדין גאולת כל אדם ויכול ללוות ולגאול את עצמו, א"כ איך חל מצות פדיה על כל אדם כיון דעתה השיגה ידו שיכול ללוות ולפדות את עצמו וצ"ע.

²² בכסף משנה שם כתב על דעת הרמב"ם תמהני על פסק זה ששם בגמרא (דף כ' ע"ב) אמרינן דבעא ר"ה מרב ששת עבד עברי הנמכר לעכו"ם נגאל לחצאין או לא ופשט ליה דאינו נגאל ולקמן בגמרא אמרינן עבד עברי הנמכר לעכו"ם יוכיח שיפה כחו ליגאל בשנה שנייה ואין לזה וגואל לחצאין ולא נראה לי הכרח אחר מאותה הסוגיא אלא שאחר שפשט רב ששת אמר אביי אם תמצא לומר נגאל לחצאין משכחת לה לקולא ולחומרא אלמא אביי דהוא בתראה לא ס"ל כפשיטותיה דרב ששת ואכתי קשיא שאין זה כדאי לדחות פשיטותיה של רב ששת ומצאתי לסמ"ג שכתב הנמכר לעכו"ם מסיק שם רב ששת שאין לזה וגואל וגם אינו נגאל לחצאין ויש לתמוה שלא שת לבו להביא דברי רבינו כמנהגו. ועיין לחם משנה שהקשה עוד על דברי הרמב"ם שם וכתב, ואולי גירסא אחרת היה לו בגמרא וצ"ע.

²³ רמב"ם שם

²⁴ פשוט הוא בפסוק דקאמר או דודו או בן דודו דמשמע דודו קודם לבן דודו והא דאמרינן בפ"ה דקידושין דאיצטריך קרא לקרוב קרוב קודם היינו גבי בתי החצרים ושדה אחוזה ומעמא כדפרש"י ז"ל התם דגבי שדה אחוזה כתיב גואלו הקרוב אליו ולא פירש הקרוב קרוב קודם כי הכא דפריש דודו ברישא וכו' וא"כ יש לתמוה על רבינו דבהלכות שמיטה ויובל לא הזכיר בדין שדה אחוזה ובתי החצרים דקרוב קרוב קודם והא ודאי צריך לאודועי משום דלא פריש בקרא אלא מפקינן מקרא יתירא כדכתיבנא. לח"מ שם, אולם אפשר כיון ששם רשות ולא חובה ביד הקרובים להכי לא כתב מי קודם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

את קרוביו לפדותו, שלא יטמע בעכו"ם²⁵, לא פדאוהו קרוביו או שאין ידם משגת מצוה על כל אדם מישראל לפדותו, ובין שפדאוהו קרובים בין שפדאוהו שאר אדם יצא להירות.

ה. והנרצע ... וקונה את עצמו ביוכל ובמיתת האדון דכתיב ועבדו ולא את הבן ולא את הבת לעולם לעולמו של יוכל

מת האדון, אף על פי שהניח בן²⁶, אין הנרצע עובד את הבן מפני השמועה למדו (שמות כא פסוק ו) וְעָבְדוּ לוֹ וְלֹא לְבָנָו לְעֹלָם לְעוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל, נמצאת למד שהנרצע אינו קונה את עצמו אלא ביוכל ובמיתת האדון²⁷.

ו. מה מרצע מיוחד של מתנת אף כל של מתנת ד"א המרצע להביא המרצע הגדול

כיצד רוצעין²⁸ מביאו לב"ד של שלשה ואומר דבריו לפניהם ומגישו לסוף שש אל הדלת או אל המזוזה, נוקב את אזנו הימנית נקב כל שהוא²⁹, בנופה³⁰ של אוזן מקום הגבוה של האזן שהוא התנוך, במרצע של מתנת

²⁵ דק"ל כופין על מצות עשה וזו אינה מצות עשה של תורה מ"מ כדי שלא יטמע בין הגוים אמרו כופין, וכ"ש אם השיגה ידו שכופין אותו לפדות את עצמו, וא"ת כיון שנאולת עצמו קודמת למה הקדים הכתוב נאולת קרובים דכתיב או דודו או בן דודו ינאלנו או משאר בשרו ממשפחתו ינאלנו או השיגה ידו וננאל. וי"ל דנאולת עצמו אפשרי רחוק שתשיג ידו כדי נאולתו, לפיכך אחר אותו הכתוב, אי נמי שלא ידחו הקרובים לומר שמא תשיג ידו לפיכך הקדים נאולת הקרובים וכל הקודם בכתוב קודם לנאול, אבל לעולם אימא לך שאם השיגה ידו הוא קודם לכל אדם לפיכך הקדים רבינו נאולת עצמו. יקר תפארת שם.

²⁶ רמב"ם שם פרק ג הלכה ז

²⁷ מדנקט האי דינא בלשון שלילה נראה דכוונתו למעט גרעון כסף ושטר שיחרור מרצע מדלא קתני להו במתניתין גבי נרצע ואף על גב דגבי אמה לא קתני להו ואפ"ה יוצאה בגרעון כסף ובשטר שאני גבי אמה דאיכא למימר דלא קתני אלא מה שיש לאמה יתר שאת מהעבד אבל גבי נרצע ליכא למימר הכי דהא קתני יוכל ובטעמא דמילתא כתב רבינו ישעיה משם ר"ת משום דלא שייך גרעון כסף אלא כשנקנה בכסף אבל זה כיון שנקנה ברציעה לא שייך בו גרעון כסף אבל רבינו ישעיה כתב דטעמא הוי משום קנס שלא זיכתו תורה לצאת אלא ביוכל ובמיתת האדון איכא בין הני תרי טעמי טובא דלר"ת עבד עברי הנקנה בשטר אינו יוצא בגרעון כסף והנרצע יוצא בשטר שיחרור אבל לרבינו ישעיה מי שנקנה בשטר נמי יוצא בגרעון כסף והנרצע אינו יוצא בשטר ורבינו נראה דס"ל כרבינו ישעיה בשתי החלוקות מדמיעט שטר מרצע. משנה למלך שם.

²⁸ רמב"ם שם הלכה ט

²⁹ משנה למלך שם.

³⁰ נראה דמ"ם הוא וצ"ל בנובה של אוזן כדאיתא להדיא בגמרא, ועיי' ספרי ראה אות קנ"א דביום רוצעין ולא בלילה, וצ"ע אמאי השמיטו הרמב"ם, ובמלבי"ם שם ראיתי שפ"י לדרשא דביום ולא בלילה, היינו דאם לא אמר אהבתי את אדוני עד הלילה, שהוא כבר אחר כלות ימי העבודה אינו נרצע עיין שם, ודבריו צ"ע דהרי זה דרשינן לקמן בספרי מקרא דהעבד עד שיאמר כשהוא עבד וצ"ע. אבן ישראל שם.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

דוקא ולא חומר אחר, עד שיגיע לדלת. וי"א³¹ שצריך שיהיה מרצע של מתכת גדול עב וגם.

ז. אין עבד עברי כהן נרצע מפני שנעשה בעל מום ... ושב אל משפחתו למוחזק שבמשפחתו

עבד עברי³² כהן³³ אינו נרצע, מפני שנעשה בעל מום³⁴, והרי הוא אומר (ויקרא כה פסוק מא) וְשָׁב אֶל מְשֻׁפְחָתוֹ³⁵ לחזקה שהיה בה, ואינו שב לשררה שהיה בה. אולם אם כבר היה בו מום הפוסלו משירות בבית המקדש הרי הוא נרצע³⁶.

ח. עבד עברי כהן מהו שימסור לו רבו שפחה כנענית ... מותר

עבד עברי³⁷ כהן שיש לו אשה ישראלית ובנים, רבו מוסר לו שפחה כנענית וה"ז מותר בשפחה כנענית כל ימי עבדותו. ודינו כדין עבד עברי ישראל לענין זה.

³¹ שם המרצע זה מרצע הגדול וכתב הריטב"א דפירוש מרצע גדול היינו שהוא עב וגם והוא עושה נקב גדול כמלא כרשינה ורבינו לא הביא דרשה זו אלא כתב בסתמא ונוקב במרצע משמע דס"ל דאפילו נקב כל שהוא מהני ואפשר דיצא לו משום דר' יוסי בר יהודה ריבה מולקחת אפילו מחט ורבי לא פליג עליה אלא בסול וסירא דלא הוה של מתכת אבל במחט מודה ליה. משנה למלך שם

³² רמב"ם שם הלכה ח

³³ מכאן ראייה דאף שירות כהן מותר ועוד ראייה מפרק אף על פי לקונה כהן מישראל לא יאכל בתרומה ועוד ראייה מפרק כיצד הרגל א"ל רמי בר חמא לרב חסדא לכי תשמש לי כרוך סודרא ורב חסדא כהן היה כדאיתא בסוטה ועוד ראייה מפרק הזרוע והלחיים א"ל רבא לשמעיה זכה לי במתנתא דבעינא למיכל לישנא בחרדלא מיהו בירושלמי גרסינן מנין דהמשמש בכהונה מעל רבי בא בשם רבי שמואל אמר להם אתם קדש לה' והכלים קדש לה' מה כלים המשתמש בהן מעל אף המשתמש בכהנים מעל וצ"ע. הגהות מיימוניות שם ועיין משנה למלך שהארריך בזה ולחלק בין בחינם ושכר וכהן ע"ה וכהן מיוחס

³⁴ ועיין משנה למלך ט ובאחרונים כאן האם נעשה בעל מום בכל שהוא או שחששו שמא יעשה שיעור כרשינה ורק הוא עושהו בעל מום.

³⁵ ולא ידעתי למה הביאו קרא דושב דמיירי במכרוהו ב"ד שתים ושלוש שנים לפני היובל דהיובל מוציאו וליבא למעוטי מהאי קרא רציעה מכהן היה להם להביא קרא דואיש אל משפחתו תשובו דמיירי בנרצע כדאמרינן בגמרא (דף ט"ו) ומהתם מימעיט כהן מרציעה כיון שאינו שב למוחזק שבמשפחתו. משנה למלך שם.

³⁶ משנה למלך שם, ועיין או"ש.

³⁷ רמב"ם שם פרק ג הלכה ד

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת קידושין

**ט. כהן מהו ביפת תואר ... בביאה שניה כ"ע לא פליגי
דאסירא דהויא לה גיורת ... בביאה ראשונה ... מותר
דהא לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע**

חלוצי עבא³⁸ כשיכנסו בגבול העכו"ם ויכבשום וישבו מהן, בועל אשה בגיורתה אם תקפו יצרו, אבל לא יבעלנה וילך לו, אלא מכניסה לתוך ביתו, שנאמר (דברים כא פסוק יא) וְרֵאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ אִשָּׁת יִפֹּת תֹּאֵר, ואסור לבעול אותה ביאה שניה עד שישאנה.

כהן מותר ביפת תואר בביאה ראשונה, שלא דברה תורה אלא כנגד היצר, אבל אינו יכול לישאנה אחר כך מפני שהיא גיורת.

**י. וראית בשביה בשעת שביה אשת ואפילו אשת איש יפת
תואר לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע**

אין אשת יפת תואר³⁹ מותרת אלא בשעת השביה⁴⁰, שנאמר (שם פסוק יא) וְרֵאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ, בין בתולה בין בעולה בין אשת איש שאין אישות לעכו"ם⁴¹.

³⁸ רמב"ם הלכות מלכים פרק ח הלכה א ב ד

³⁹ רמב"ם שם הלכה ג

⁴⁰ פירש"י ז"ל בקידושין פ"ק (דרף כ"א) אם נתן מתחלה עיניו בה ולא שלקה למכרה או לשפחה ואח"כ נתן עיניו בה.

⁴¹ וכי תימא קרא למה לי תירצו התוספות בפ"ק דקדושין (שם) דמ"מ איצטריך קרא משום דאיכא עשה דודבק באשתו, ובפרק ארבע מיתות (דרף נ"ב) כתבו בדיבור המתחיל פרט לאשת אחרים דאיסורא מיהא איכא מדאיצטריך קרא למשרי יפת תואר דדרשינן בפ"ק דקידושין אשת אפי' אשת איש, וזה הדיבור נראה דחולק על דיבור של קידושין דשם כתבו דאיצטריך משום עשה דודבק באשתו והרב מהר"ר אליה מזרחי ז"ל בפרשת תצא כתב תירוץ התוספות שכתבו בפירקא קמא דקידושין בשמם ולא ראה דיבור פרק ארבע מיתות וכתב אותו התירוץ מסברתו וכמו שהאריך שם ועוד נראה לע"ד דאף בלא קרא דודבק באשתו יש בה איסורא מן התורה וכו' והאריך שם. והעלה בסוף שתירוץ זה נכון. לחם משנה שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>